

ЖАНЪ ДОРСЕНЪ

ЛЕГЕНДА ЗА ВЕЛИКДЕНЧЕТАТА

Това стана въ единъ старъ замъкъ, въ едно царство близо до морето. Високитѣ сводове вѣчно ехтѣха отъ шума на празненства и угощения.

Тритѣ дъщери на княза си съперничеа по красота, но, докато първитѣ две, Гуинъ и Нерта, се увличаха въ вихъра на удоволствията, най-малката, Маргарита, скърбѣше за лекомисления животъ, който водѣха около нея.

Не си представяйте, обаче, Маргарита подъ чертитѣ на строго, кисело намусено създание, което разваля радостта на хората. Напротивъ, тя бѣ свежа като люляково клонче на пролѣтъ, голѣмитѣ ѝ сини очи блестѣха като лазура, а устнитѣ ѝ напомняха коралъ. Но милостивата ѝ чиста детска душа нѣмаше никаква склонностъ къмъ суетнитѣ удоволствия. Кротка и добра, тя живѣеше далечъ отъ разкоша, всрѣдъ който сестритѣ ѝ се надуваха.

— Тази дъщеря ни срами! се оплакваше понѣкога князътъ.

— Да, какво означава подобно поведение? продължаваше княгинята. Тя измисля всевъзможни болести, за да не посещава баловетѣ, а вседень кисне изъ бедняшкитѣ колиби. Кой мжжъ ще я хареса?

— Не ми говори повече за тая глупачка, не се интересувамъ отъ нея!

Така скромната и милосърдна Маргарита прекарваше днитѣ си въ покой въ тоя замъкъ, цѣлитѣ изпълненъ съ суета и лекомислие. Никой не се безпокоеше дали не се нуждае отъ нѣщо, дали е гладна, дали е облѣчена. Дрехитѣ ѝ отъ день на день ставаха по-скромни, а тѣзи на сестритѣ ѝ все по-богати. Отначало тѣ се бѣха подиграли съ малката си се-

стра, не тя се бѣше показала толкова равнодушна къмъ подигравкитѣ имъ, че дветѣ присмѣхулки не продължиха повече да я закачатъ.

Месецитѣ и годинитѣ минаваха. Князътъ и благородната му съпруга започнаха да мислятъ за омжжането на дъщеритѣ си, на дветѣ по-голѣми, разбира се... защото за малката отдавна бѣха решили, че ще остане стара мома.

— Жено, рече единъ день князътъ, дъщеритѣ ни вече порастнаха. Трѣбва да имъ намѣримъ мжже докато сж още хубави и млади.

— Да, трѣбва, но Гуинъ и Нерта сж толкова взискателни... Пъкъ и нѣматъ ли право да бждатъ?

— Безсѣмнено, ала...

— Все пакъ, часътъ имъ е ударилъ. Хайде да видимъ кои сж най-подходящитѣ кандидати. Какво ще кажешъ за баронъ Реджиналдъ?

— Отличенъ.

— За графъ Норисъ?

— Незамѣнимъ...

— За рицаря Ейгълъфъ?

— Превъзходенъ.

— И за херцогъ Медерикъ?

— Много добъръ, много добъръ! Струва ми се, че тия сж достатъчни.

— Имашъ право, приятелю. Четирима! Да, все ще могатъ да си избератъ нѣкого.

Ето защо, споменатитѣ четирима благородници бидоха поканени на гости въ замъка на княза. И четиримата бѣха красиви младежи: княгинята имаше добъръ вкусъ.

Въ деня на пристигането на кандидатъ-годеницитѣ Гуинъ и Нерта не скриха вълнението си. Въ полза на кого